

Pod rdečim šotorom.

O, to je bil ponedeljek, da ga Nacek ne bo tako brž pozabil.

Kakšen ponedeljek pa je bil?

V nedeljo zvečer so prišli oče domov s cigaro v ustih, kakor imajo ob nedeljah navado. In kakor niso imeli druge nedelje navado, so to nedeljo položili

cigaro na polico in pozabili nanjo. Lep tanek curek dima se je vil nekaj časa kvišku, potem pa se je krotko polegel po tleh — cigara je ugasnila. Nacek ni imel tako slabih oči, da bi ne opazil vsega tega. In ko so odmolili rožni venec — Nacek je molil naprej in se nekajkrat zmotil, zakaj cigarin dim mu je mešal možgane — ko so odmolili, se je Nacek obmuznil ob polici in smuknil cigaro v žep tako nedolžno, kakor da je s tem rešil koga priložnosti v greh.

To je bilo v nedeljo večer.

Toda v ponedeljek, v ponedeljek!

Nacek je »igral kmeta«, kakor je bil videl véliki ponedeljek v dvorani pri Fari. Kmet je prišel, žulil cigaro, tekal z rdečo marelo pred postajo sem in tja — zamudil je vlak. In to se je vsem zdelo nekaj silno veselega in kratkočasnega. Tega kmeta je hotel igrati Nacek. Poiskal je za stražo rdečo marelo — prav pri njih si jo je bil izposodil nesrečni kmet, ki je zamudil

vlak — iz zapečka je potegnil škatlico žveplenk, iz žepa konec cigare, moral ga je nekoliko osliniti, da je vlekel, si ga moško našgal in hodil pred hišo sem in tja — kmet pred kolodvorom. Doma seveda ni bilo nikogar: oče so bili odšli v Iško tesat trame, mati na njivo obirat peso.

Pa joj! Prvi dim iz cigare — ta je samo v ustih bil nekam neprijeten. Drugi dim — ta je bil tudi že v želodcu nekam neprijeten. Tretji že v želodcu in glavi. Četrta... peti... Sesti je moral na klopcu. Joj čudno! Rdeča streha nad njim je začela spreminjati barve: iz rdeče je postala najprej rožnata, nato pomarančasta, se prelila v zeleno, iz te v vijolično, v temno modro in naposled v popolnoma črno.

In potem — — o kdo bi to pripovedoval! Še zvesti pesek Rolfek je stisnil repek med noge in jo vdrl proč. —

Tak je bil tisti ponedeljek, ko je Nacek zamujal vlak pod rdečim šotorom.

Metod:

Tabernakelj.

*Jasna večnost je v daljavi: A pristopi tiho, zbrano,
verno srce zmeraj pravi: šepetaj z besedo vdano:
k tabernaklju se odpravi, Angelci, z menoj bodite,
tamkaj angelce pozdravi! Jezusa z menoj molite!*

Venceslav Winkler:

Mihec teše barčico.

*Mihec teše barčico, Jutri se bo vrnil spet
da bo jadral čez vodo. ves bogat v domači svet
Za vodo je zemljica, in prinesel od ondod
polna sonca in zlata. nam bo zvrhan koš dobrot.*

*Mamici vesel smehljaj,
da bo videla spet raj,
meni velik zlat cekin,
košček sonca za spomin.*